

ס פ ר
ד ע ת ת ה

שו"ת על

שליח ערוך אורח חיים

מהגאון הנודע שר התורה ועמוד החוראת רבן של ישראל

מזן שלום מרדכי הכהן זצוק"ל

(אבר"ק ברעזאן)

יוצא לאור בפעם הראשונה מכת"י הגאון המחבר

(אפס קצתו נדפס בסי ארצות חיים)

ערוך וממודר ויוצא לאור ע"י נכדו

שלום מרדכי הכהן שבררן

ראש ישיבת

בית מדרש גבוה להוראה

(לבני עדות המזרח)

דפוס אופסט "מוריה"

ברוקלין, ניו יארק

שנת תשמ"ב לפ"ק

שׁוֹת מֵהַרְשָׁם

עמג"א וכו', וע"ע במג"א מ"ש מהרדב"ז ח"ב סי' ל' בענין חולה במחלת המחורים וכו', ומ"ם הוא ונמצא בח"א סי' שט"ו.

(שׁוֹת מהרש"ם ח"ב סי' ל"ח), תשובה: להרב וכו' מו"ה יעקב קאווישיץ ג"ה, מו"ץ דק' דאהטין.

מכתבו הגיעני, וע"ד שאלתו בסופר שיש לו מיוחד בפי טעמו שזו ממנו תמיד ליחה משם ואח"כ מנאל בחלוקו כחמים פעמים אדומים ופעמים שחורים או לבנים, מה יעשה במלאכתו מלאכת הקודש. והביא מדברי מג"א סי' ע"ו סק"ה [בשם תשו' רדב"ז דמי שיש לו חולי בטחורים וזו ממנו דם תמיד ואגב הדם יולא ממנו ליחה סרוחה משופעת ויש לו ריח רע אסור בכל דבר שבקדושה כ"ז שליחה שוחת ממנו, ואם אין שם ריח רע, אם הדם או הליחה יולא דרך דחי בסריגין הוי מן המעי ויש לו תקנה ברחיטת מקום הזכומא, ואם שוחת ויורד תדיר מעלמו אז הוי מפי הטבעת ואין לו תקנה], ויד אפרים שם [שכתב בזה"ל: היג ואין לריך תקנה יעו"ש ור"ל דאם יש ריח או ליחה דינו כזואה, ולא מהני בזה מה שרוחץ במקומו כיון שהיו שוחתין על בגדיו ועל ברכיו, ואם אין ריח רע והליחה יולא דרך דחי אז הוי מן המעי ואי אפשר שילא קלה בלא לחלוח לואה, וכן אם רוחץ מקום הזכומא שפיר דמי ואעפ"י שכבר שחת על בגדיו, מ"מ כיון שאין זו ריח רע רק משום שיש בו קלה לחלוח לואה אין זה מעכב, רק רוחץ מקום הזכומא דהיינו פי הטבעת דלא להוי לואה במקומה (עי' בשו"ע שם), משא"כ אם שוחת תדיר, הוי מפי הטבעת והוי כדם מכתו ודם מגפתו כיון שאין זו ריח רע א"ל תקנה כלל, ע"ש ברדב"ז דפוס פיורדא סי' שט"ו עכ"ל יא"פ]. ויען כי אין בידו תשו' רדב"ז נתקשה בכוונתו במ"ש "ששוחת" אי דוקא דרך שחיטה בלא הפסק כלל או דהכונה שזו מאליו. ולמד דלפומ"ש מג"א בלוח"א סי' מ"ז סק"ה להעתיק מותר קודם ברה"ט, א"כ יוכל לקדש [צפיו] השמות של העמודים שישער בדעתו שיכתוב בלוח"א יום קודם שיצט לכתוב ויבדוק א"ע שיהי נקי בלוח"א זמן מועט, ואף דבעינן אומר וכתוב [מיד לכתחלה], מ"מ כל שעת הדחק כדעבד דמי עכ"ד.

משי על הפרחת שיהא דומה לשער אסור דזהו דת יהודית, ולפי"ז יש לזהר בק"ש ובהמ"ז ושאר ברכות שלא לברך נגד אשה המלובשת בפאה נכרית, אך בעצימת עינים אולי יש להקל, ועי' בס"ז וכו', אבל נגד פאה נכרית שרבים מתדירים יש להקל בעצימת עינים ע"כ.

אם התחיל הש"ץ בקול רם, אפי' ילאו מקלחן גומר ואומר הקדיש, אף דשאר התפלה ה"י צפוחת מעשרה, הרי דהתחלה לבד בליבור מהני, וה"י בזה [לענין קדיש], ואף שהתפלל השאר בלחש, ובפרט שאמר פסיקי קדושה שא"ל לומר ביחוד שפיר י"ל הקדיש. אבל אם רק א"י התפלל בקול רם תפלתו ואמר קדושה אין לומר אח"כ קדיש. רק אם הליבור ילאו יד"ה קדושה עמו, [כלומר: אף שלא התפללו עמו אבל לא שמעו עדיין קדושה], אז הוי תפלה בליבור ויוכל לומר קדיש, אבל אם הם כבר ילאו יד"ה קדושה אלא שהיחיד אמר בשביל עצמו הרי כבר ילאו הליבור גם יד"ה קדיש שאמרו אחר תפלתם, א"כ אין לומר קדיש שנית כנלע"ד.

מ.

סימן ע"ה סעיף ב': שער של אשה שדרכה לכסותו אסור לקרות כנגדו. בדע"ת: וכ"ש שער נכרית וכו' וכו', ועי' בס"ז ומג"א סוסי' זה שחולקים על המחבר וס"ל דלא סגי בעצימת עינים אלא בהחזרת פנים.

(שׁוֹת מהרש"ם ח"ד סי' קכ"ו), תשובה: לכבוד הרב המאה"ג חריף ובקי מהרמ"ד אשכנזי ג"ה, דומ"ץ דק' קאלוש.

לחשובת מכתבו... ובדבר הפרלה של הנשים היואלוח פרועי ראש, יפנה רו"מ גם להגאונים וכו' שבדורנו, אז אעשה קול קורא חולי יתגלגל עי"ז זכות עי' רו"מ.

ולא אבחד כי זה אחי שנים שאיני רואה לומר חתם החופה ז' ברכות גם אם יפלירו זי, ורק ברכת אירוסין שהוא הכרחי הנני סומך ע"ד הב"י שבסגירת עינים מותר, אבל בצע ברכות שאינו הכרחי לומר בעלמי, אני חושש לדעת רוב אחרונים החולקים על הב"י בזה דלא מהני עלימת עינים נגד שער באשה ערוה, ויכבדו לאחר לומר ז' ברכות, ובעוה"ר הפרלה רבה והולכת, והש"י ירחם. *

מא.

סי' ע"ז סעיף ח': צואה בפי טבעת אפי' היא מכוסה אסור לדברי הכל וכו'. בדע"ת:

(י' עי' בדע"ת הג"ל שהאריך בדיון אשה הלובשת שער פאה נכרית (פארוק בלע"ז), אם מותר לקרות ק"ש כנגדה, והבא כמה דיעות בזה ע"ש, ובסוף דבריו כתב בזה"ל: ועתשו' דברי חיים יו"ד סי' נ"ט שכתב דרובם מסכימים לאסור פאה נכרית, ובר"ן וריטבי"א כתובות דף ע"ב ב. הובא באס"ז שם דאפי' לתת חתיכת